

Arrest

nr. 244 358 van 18 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D.GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 maart 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2016 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van informaticafraude. Hij werd op 26 januari 2016 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens bendevoering. Op diezelfde dag werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en werd hem een inreisverbod opgelegd.

1.2. Op 26 september 2016 werd aan verzoeker de vluchtelingenstatus toegekend.

1.3. Er werd aan verzoeker op 8 december 2016 een A-kaart afgeleverd, geldig tot 26 juni 2021.

1.4. Op 11 januari 2017 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vier jaar behalve voor de helft wegens valsheid in informatica, poging tot informaticabedrog en bendevoorming in illegaal verblijf.

1.5. Op 24 april 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), gelet op het feit dat verzoeker definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

1.6. Bij arrest nr. 213 059 van 27 november 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in beroep de beslissing tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus.

1.7. Op 10 oktober 2019 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Met het arrest nr. 232 271 van 6 februari 2020 vernietigde de Raad deze beslissing.

1.9. Op 10 maart 2020 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)
Mijnheer

[…]

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 27/06/2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 26/09/2016 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 27/09/2016 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 08/12/2016 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 26/06/2021.

Op 11/01/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 4 jaren behalve voor de helft wegens valsheid in informatica, (poging tot) informaticabedrog, bendevoorming en illegaal verblijf of het grondgebied.

Dientengevolge werd door de DVZ op 19/09/2017 met toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 09/09/2016 en 15/12/2017 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 24/04/2018 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 25/04/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat u, gelet op het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar voor de samenleving vormt. Bovendien oordeelde het dat er niet langer geloof wordt gehecht, noch aan uw verklaringen dat u homoseksueel zou zijn, noch dat u omwille van een homoseksuele relatie ooit problemen zou gekend hebben met de Nigeriaanse autoriteiten. Het CGVS concludeerde dat u mag worden teruggeleid naar Nigeria en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het C'GVS een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(RVV)- Op 29 I I 2015 werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RVV bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/3 I. § I. van de wet van 15 december 1980, slaat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf in te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 10 09 2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62. § 1, eerste lid. van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ de ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen: bewijzen van tewerkstelling, een huurcontract voor een appartement, 4 deelcertificaten NT2, een attest van inburgering, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsattest voor lessen Nederlands.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met de andere actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening worden gehouden. In toepassing van artikel 22, § 2, (en van artikel 74 12) van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u het Rijk in januari 2016 binnenkwam, met andere woorden bijna 4 jaar geleden. U was op dat ogenblik reeds volwassen en had de volle leeftijd van 42 jaar bijna bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u bijna 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de vragenlijst verklaarde u Nederlands en Frans te spreken en of schrijven en in België te hebben gewerkt. We merken op dat bewijzen van tewerkstelling voorlegde, evenals bewijzen van Nederlandse lessen voor anderstaligen en een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie. Vooreerst wijzen we er op dat de bewijzen van tewerkstelling louter betrekking hebben op de periode augustus-september 2019 en dit slechts voor een sporadisch aantal dagen. Derhalve blijkt nergens uit uw dossier dat u sinds uw regelmatig verblijf in België langdurig heeft gewerkt. Bovendien merken we op dat tewerkstelling slechts één aspect van integratie vormt en dat het attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie dat u voorlegde slechts het resultaat is van een in Vlaanderen verplicht inburgeringstraject.

Daarnaast merken we op dat zelfs al deed u bepaalde inspanningen om zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geen afbreuk doet aan het feit dat u op 11/01/2017 definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 4 jaren behalve voor de helft wegens valsheid in informatica, (poging tot) informaticabedrog, bendevoering en illegaal verblijf of het grondgebied. Uit het vonnis blijkt dat de bewezen verklaarde feiten omschreven werden als "zeer ernstig, aanzienlijk, zeer schadelijk en oneerlijk", evenals een "ernstige aantasting van de veiligheid van het elektronisch betalingssysteem" en "ernstige schade berokkenend aan de economische activiteit in het algemeen". Bovendien blijkt dat u uw rol in de organisatie steeds bent blijven ontkennen.

Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat er tegen u op 14 03/2019 door de Franse autoriteiten een Europees Aanhoudingsmandaat tegen u uitgevaardigd werd op verdenking van feiten gepleegd tussen 24/10/2013 en 20/03/2014 en waarop een maximale gevangenisstraf staat van 10 jaar. Betrokkene wordt verdacht van feiten van deelname aan een criminele organisatie, oplichtingen vervalsing van betaalmiddelen.

Gelet op het feit dat u in België definitief veroordeeld werd voor voornoemde feiten die aanleiding gaven tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus, gelet op het feit dat u uw rol in de organisatie waarin u werkte steeds bent blijven ontkennen en gelet op het feit dat u het voorwerp bent van een Europees Aanhoudingsmandaat op verdenking van feiten die u eerder zou hebben gepleegd en die eveneens

betrekking hebben op feiten van oplichting, kan niet anders dan te worden geconcludeerd dat uw persoonlijk gedrag getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de vragenlijst verklaarde een alleenstaande man zonder kinderen te zijn die geen familie meer in België of in het land van herkomst heeft. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dd. 01/07/2016 dat uw ouders en zus op dat ogenblik in Benin City verbleven en drie neven in Engeland woonden. Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat er zich in België geen gezins- of familieleven afspeelt dat als beschermenswaardig in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de vragenlijst ontkennend antwoordde op de vraag of u leidt aan een ziekte die u verhindert te reizen of terug te keren naar uw land van herkomst.. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Tot slot gaf u in de vragenlijst aan niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreesde voor vervolgingen te worden gedood omwille van uw homoseksuele geaardheid. Dienaangaande merken we vooreerst op dat u zich uitdrukte in algemeen vage bewoordingen zonder enig begin van bewijs aan te brengen. Daarnaast herhalen we dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus van oordeel was dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat ti homoseksueel zou zijn, noch dat u omwille van een homoseksuele relatie ooit problemen zou gekend hebben met de Nigeriaanse autoriteiten. Het CGVS concludeerde dat u mag worden teruggeleid naar Nigeria en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48.4 van de wet van 15 december 1980. We merken op dat u geen gefundeerde elementen aanbracht die de actualiteit van deze beoordeling nopen te wijzigen.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

*Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat. na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk. uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 21, 22 EN 23 VAN DE VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEBINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT

EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij wordt een schending betoogd van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, nl. de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 22, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid: 1° de gevestigde onderdaan van een derde land; 2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet; 3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. § 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

Het wordt derhalve expliciet vereist het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet voor een fundamenteel belang van de samenleving om een einde te kunnen maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land van onbepaalde duur.

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een veroordeling van 11 januari 2017 door de correctionele rechtbank van Brussel en een aanhoudingsmandaat dat werd uitgevaardigd door de Franse autoriteiten tegen verzoeker op 24 april 2019.

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt echter als volgt: "§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd".

Derhalve moet worden vastgesteld dat het gedrag van verzoeker "een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" vormt. Slechts indien dit wordt vastgesteld kan, overeenkomst artikel 23, §1 van de Vreemdelingenwet, worden overgegaan tot het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

3. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde echter het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting schendt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, nl. de artikelen 21, 22 en 23 van de Vreemdelingenwet (zie hierboven).

De gemachtigde wees in de eerdere beslissing van 10 oktober 2019 - dewelke werd vernietigd door uw Raad - op de veroordeling van verzoeker op 11 januari 2017 door de correctionele rechtbank te Brussel wegens informaticabedrog en de aanhouding van verzoeker op 24 april 2019. Deze aanhouding was voor de gemachtigde fundamenteel, aangezien wordt gesteld: "Uit uw administratief dossier blijkt dat deze feiten opnieuw gelinkt waren aan informaticabedrog, waardoor enkel kan geconcludeerd worden dat u sinds uw definitieve veroordeling in 2017 geen lessen heeft getrokken uit uw verleden" (stuk 1, pagina 2 en 3). De gemachtigde wees er in deze beslissing op dat verzoeker uiting zou geven door zijn persoonlijk gedrag van een "volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid (...) waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen". Hierdoor stelt de gemachtigde dat er sprake zou zijn van "een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" (beslissing 10.09.2019 pagina 3).

De aanhouding van verzoeker op 24 april 2019 was dan ook een cruciaal element in de beoordeling van de gemachtigde. Omdat verzoeker opnieuw zou zijn aangehouden wegens "informaticabedrog", bleek volgens de gemachtigde dat "enkel kan geconcludeerd worden dat u sinds uw definitieve veroordeling in 2017 geen lessen heeft getrokken uit uw verleden" en dat verzoeker uiting gaf door zijn persoonlijk gedrag van een "volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid (...) waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen".

De gemachtigde stelde dus expliciet dat de aanhouding van verzoeker op 24 april 2019 erop wees dat hij "geen lessen heeft getrokken uit zijn (uw) het verleden". De gemachtigde beoordeelde deze aanhouding van verzoeker echter op een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke manier.

Er werd een Europees aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door de onderzoeksrechter te Parijs omdat verzoeker niet woonachtig is in Frankrijk. Verzoeker kon niet worden gelokaliseerd op Frans grondgebied (omdat hij woonachtig is in België). Verzoeker diende voor de onderzoeksrechter te verschijnen in een lopend onderzoek voor feiten die dateren tussen 24 oktober 2013 en 20 maart 2014.

Het ging dus niet over actuele feiten, laat staan van feiten die dateren van na de veroordeling van 11 januari 2017 (zoals de gemachtigde foutief stelde).

Verweerder handelde hierdoor onzorgvuldig, zoals werd bevestigd in het arrest van uw Raad van 6 februari 2020 (zie overweging 2.2.4, pagina 11).

4. Verweerder paste zijn motivering aan in de thans bestreden beslissing van 10 maart 2020 en bevestigt dat het aanhoudingsmandaat van verzoeker thans betrekking heeft op feiten die dateren tussen 24 oktober 2013 en 20 maart 2014.

Niettemin stelt verweerder dat, op basis van de elementen van het dossier, er "niet anders" kan worden geconcludeerd dan dat het "persoonlijk gedrag" van verzoeker "getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen" (stuk 1, pagina 3). Dit oordeel is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting evenals de artikelen 21, 22 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Het oordeel van de gemachtigde is thans kennelijk wel gebaseerd op de tijdsperiode van de feiten die betrekking hebben op het aanhoudingsmandaat (feiten tussen 24.10.2013 en 20.03.2014), maar de gemachtigde miskent echter dat er geen elementen voorliggen waaruit de schuld blijkt van verzoeker. Er is enkel sprake van een aanhoudingsmandaat, terwijl de gemachtigde hieruit volgende conclusie trekt:

*(...) en gelet op het feit dat u het voorwerp bent van een Europees Aanhoudingsmandaat op verdenking van feiten die u eerder zou hebben gepleegd en die eveneens betrekking hebben op feiten van oplichting, kan niet anders dan te worden geconcludeerd dat uw persoon gedrag getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.
(stuk 1, pagina 3; eigen accentuering)*

Er werd een Europees aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door de onderzoeksrechter te Parijs omdat verzoeker niet woonachtig is in Frankrijk. Verzoeker kon niet worden gelokaliseerd op Frans grondgebied (omdat hij woonachtig is in België). Dit betreft een lopend onderzoek in Frankrijk. Er is thans nergens vastgesteld dat verzoeker effectief schuldig zou zijn aan de tenlasteleggingen uit deze tijdsperiode. Hiertoe wordt door de gemachtigde nergens enig element aangehaald.

De gemachtigde handelt hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door te stellen dat mede op basis van het aanhoudingsmandaat het "persoonlijk gedrag" van verzoeker "getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen" (stuk 1, pagina 3).

In het oordeel van verweerder wordt bovendien geen rekening gehouden met de datum van de feiten die betrekking hebben op de veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank op 11 januari 2017. Ook dit element wordt nergens betrokken in de beoordeling van verweerder, terwijl de gemachtigde stelt dat er sprake zou zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". Het getuigt van een onzorgvuldige feitenvinding en beoordeling dat wel wordt rekening gehouden met de data van de feiten die betrekking hebben op het aanhoudingsmandaat, na het arrest van uw Raad, doch dat niet wordt rekening gehouden met de data van de feiten die betrekking hebben op de correctionele veroordeling.

De verzoekende partij benadrukt nogmaals de vereisten van artikel 21, 22 en 23 Vreemdelingenwet, in het bijzonder dat het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn.

Er worden door de gemachtigde geen feiten aangehaald die zouden uitwijzen dat verzoeker, na zijn veroordeling, uiting zou hebben gegeven van een "criminele ingesteldheid", terwijl de gemachtigde stelt dat het "niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen". Het oordeel van de gemachtigde is ook hierom onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk.

Ook diende verweerder net hierom de verstreken tijdsperiode sinds de feiten, die het voorwerp uitmaakten van de veroordeling op 11 januari 2017, te betrekken in zijn beoordeling (hetgeen werd nagelaten). Hieruit blijkt immers net wel dat verzoeker "dergelijk gedrag" niet heeft herhaald en dit gedurende een reeds jarenlange periode.

Verzoeker benadrukt dat hij gebroken heeft met zijn oude omgeving en zich sindsdien heeft gericht op zijn integratie en tewerkstelling in België. Dit blijkt uit de gegeven antwoorden in de ingevulde vragenlijst met de voorgebrachte bijlagen: bewijzen van tewerkstelling, het huurcontract voor zijn appartement waarbij hij verblijvende en ingeschreven is, vier deelcertificaten NT2, een attest van inburgering, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsattest voor lessen Nederlands. Verzoeker heeft zich gericht op zijn tewerkstelling en integratie. Dit strookt dan ook geenszins met de onzorgvuldige vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag uiting zou hebben gegeven van "een ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen". De gemachtigde hecht ten onrechte onvoldoende belang aan de gedragingen van verzoeker na zijn veroordeling, waardoor het oordeel van de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting evenals de artikelen 21, 22 en 23 van de Vreemdelingenwet.

TWEEDE ONDERDEEL

4. Artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet vereist dat bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er moet ook rekening worden gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Deze bepaling werd ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

Bij deze wetswijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen voor derdelanders niet uit het oog verloren. Het is omwille van deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat de wetgever de vermelde "uitgebreide beschermingsregeling niet meer gerechtvaardigd" achtte omdat deze "procedurele waarborgen (...) voldoende bescherming tegen willekeur [bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen" (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St., Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de gemachtigde ook moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen: "Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling" (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

De verzoekende partij betoogt echter dat zijn belangen onvoldoende in overweging werden genomen, gelet op o.a. zijn langdurig verblijf in België, zijn gezin met vier minderjarige kinderen en de veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen (zie verder hieronder). 5. Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 36).

Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie supra). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt.

De vraag is echter of de gemachtigde deze verplichtingen heeft gehonoreerd in de bestreden beslissing.

6. Het kan vooreerst niet worden betwist dat verzoeker een beschermingswaardig privé-en gezinsleven heeft.

Verzoeker is sinds januari 2016 in België binnengekomen (+/- 4,5 jaar geleden). Hij heeft zich sindsdien geïntegreerd in de Belgische samenleving, hetgeen blijkt uit de gegeven antwoorden in de ingevulde vragenlijst met de voorgebrachte bijlagen: bewijzen van tewerkstelling, het huurcontract voor zijn appartement waarbij hij verblijvende en ingeschreven is, vier deelcertificaten NT2, een attest van inburgering, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsattest voor lessen Nederlands. Verzoeker heeft zich gericht op zijn tewerkstelling en integratie en gebroken met zijn "oude" milieu.

Verzoeker kan zich derhalve beroepen op een beschermingswaardig privé- en gezinsleven onder toepassing van artikel 8 EVRM.

Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of de verwerende partij in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé-en gezinsleven van de verzoekende partij, alle relevante gegevens waarover zij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van de verzoekende partij bij de uitoefening van haar privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'- toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft

geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Verzoeker wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklank in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet.

7. Bovenvermelde bepalingen werden niet gehonoreerd door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder stelt dat, op basis van de elementen van het dossier, er "niet anders" kan worden geconcludeerd dan dat het "persoonlijk gedrag" van verzoeker "getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen" (stuk 1, pagina 3). Dit oordeel is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting evenals artikel 8 EVRM en artikel 23, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Het oordeel van de gemachtigde is thans kennelijk wel gebaseerd op de tijdsperiode van de feiten die betrekking hebben op het aanhoudingsmandaat (feiten tussen 24.10.2013 en 20.03.2014), maar de gemachtigde miskent echter dat er geen elementen voorliggen waaruit de schuld blijkt van verzoeker. Er is enkel sprake van een aanhoudingsmandaat, terwijl de gemachtigde hieruit volgende conclusie trekt:

(...) en gelet op het feit dat u het voorwerp bent van een Europees Aanhoudingsmandaat op verdenking van feiten die u eerder zou hebben gepleegd en die eveneens betrekking hebben op feiten van

oplichting, kan niet anders dan te worden geconcludeerd dat uw persoon gedrag getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.
(stuk 1, pagina 3; eigen accentuering)

Er werd een Europees aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door de onderzoeksrechter te Parijs omdat verzoeker niet woonachtig is in Frankrijk. Verzoeker kon niet worden gelokaliseerd op Frans grondgebied (omdat hij woonachtig is in België). Dit betreft een lopend onderzoek in Frankrijk. Er is thans nergens vastgesteld dat verzoeker effectief schuldig zou zijn aan de tenlasteleggingen uit deze tijdsperiode. Hiertoe wordt door de gemachtigde nergens enig element aangehaald.

De gemachtigde handelt hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door te stellen dat mede op basis van het aanhoudingsmandaat het "persoonlijk gedrag" van verzoeker "getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen" (stuk 1, pagina 3).

In het oordeel van verweerder wordt bovendien geen rekening gehouden met de datum van de feiten die betrekking hebben op de veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank op 11 januari 2017. Ook dit element wordt nergens betrokken in de beoordeling van verweerder, terwijl de gemachtigde stelt dat er sprake zou zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". Het getuigt van een onzorgvuldige feitenvinding en beoordeling dat wel wordt rekening gehouden met de data van de feiten die betrekking hebben op het aanhoudingsmandaat, na het arrest van uw Raad, doch dat niet wordt rekening gehouden met de data van de feiten die betrekking hebben op de correctionele veroordeling.

De verzoekende partij benadrukt nogmaals de vereisten van artikel 21, 22 en 23 Vreemdelingenwet, in het bijzonder dat het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn.

Er worden door de gemachtigde geen feiten aangehaald die zouden uitwijzen dat verzoeker, na zijn veroordeling, uiting zou hebben gegeven van een "criminele ingesteldheid", terwijl de gemachtigde stelt dat het "niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen". Het oordeel van de gemachtigde is ook hierom onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk.

Ook diende verweerder net hierom de verstreken tijdsperiode sinds de feiten, die het voorwerp uitmaakten van de veroordeling op 11 januari 2017, te betrekken in zijn beoordeling (hetgeen werd nagelaten). Hieruit blijkt immers net wel dat verzoeker "dergelijk gedrag" niet heeft herhaald en dit gedurende een reeds jarenlange periode.

Verzoeker benadrukt dat hij gebroken heeft met zijn oude omgeving en zich sindsdien heeft gericht op zijn integratie en tewerkstelling in België. Dit blijkt uit de gegeven antwoorden in de ingevulde vragenlijst met de voorgebrachte bijlagen: bewijzen van tewerkstelling, het huurcontract voor zijn appartement waarbij hij verblijvende en ingeschreven is, vier deelcertificaten NT2, een attest van inburgering, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsattest voor lessen Nederlands. Verzoeker heeft zich gericht op zijn tewerkstelling en integratie. Dit strookt dan ook geenszins met de onzorgvuldige vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag uiting zou hebben gegeven van "eer ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en criminele ingesteldheid waardoor niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen". De gemachtigde hecht ten onrechte onvoldoende belang aan de gedragingen van verzoeker na zijn veroordeling, waardoor het oordeel van de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, samengelezen met artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting.

8. Vervolgens blijkt dat de gemachtigde de private belangen van verzoeker onvoldoende heeft afgewogen, minstens dat hieraan een onvoldoende gewicht werd gegeven in verhouding tot de voorgehouden schending van de openbare orde (zie hierboven). Dit geldt in het bijzonder omdat

verzoeker heeft gebroken met zijn "oude" milieu. Verzoeker heeft hiervan volledig afstand genomen, hetgeen blijkt uit de gegeven antwoorden in de ingevulde vragenlijst met de voorgebrachte bijlagen: bewijzen van tewerkstelling, het huurcontract voor zijn appartement waarbij hij verblijvende en ingeschreven is, vier deelcertificaten NT2, een attest van inburgering, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsattest voor lessen Nederlands. Verzoeker heeft zich gericht op zijn tewerkstelling en integratie. Dit strookt dan ook geenszins met de onzorgvuldige vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag uiting zou hebben gegeven van een "volgehouden, voorde maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid (...) waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen".

Deze belangen waarmee de gemachtigde rekening moet houden, gelet op artikel 8 EVRM en artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, werden onvoldoende overwogen, minstens werd hieraan een onvoldoende gewicht toegekend door de gemachtigde doordat verzoeker genoodzaakt zou worden - door een gebrek aan een legaal verblijf - om terug te keren naar Nigeria.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, samengelezen met artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

DERDE ONDERDEEL

9. De verzoekende partij verkreeg tevens een bevel om het grondgebied te verlaten opgevolgd op grond van artikel 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing is het rechtstreekse gevolg van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermelde uiteenzetting, waaruit blijkt dat de gemachtigde op een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke manier tot het besluit is gekomen dat verzoeker "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden", zoals vereist door artikel 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De gemachtigde handelt dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk - gelet op bovenvermelde elementen - om te oordelen dat verzoeker door zijn persoonlijk een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, des te meer gelet op de integratie van verzoeker na zijn veroordeling.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting evenals met artikel 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet."

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker erkend werd als vluchteling op 26 september 2016. Op 24 april 2018 trok de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus in op grond van artikel 55/3/1, §1, van de vreemdelingenwet, omdat hij werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verzoeker was op dat ogenblik houder van een verblijfsrecht voor beperkte duur en was in het bezit van een A-kaart, geldig tot 26 juni 2021. De verwerende partij heeft *in casu* geen toepassing gemaakt van artikel 11, §3, 2°, van de vreemdelingenwet, dat toelaat het verblijfsrecht van beperkte duur van de begunstigde van een internationale beschermingsstatus in dit geval te beëindigen, maar wel van artikel 21 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf werd toegelaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

2.2.1. In het eerste middelonderdeel betwist verzoeker de beoordeling van het "werkelijk en actuele karakter van de bedreiging voor de samenleving" dat hij zou vormen omdat enerzijds wordt gesteld dat hij op 11 januari 2017 door de correctionele rechtbank te Brussel werd veroordeeld wegens informaticabedrog en anderzijds dat hij werd aangehouden op 24 april 2019. Hij betoogt in essentie dat uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen in de zin van artikel 23, §1, van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoeker in de bestreden beslissing kritiek uitoefent op de motieven van de eerste intrekkingbeslissing van 10 oktober 2019, vernietigd bij arrest nr. 232 271 van 6 februari 2020, dit onderdeel van het middel niet dienstig is. In de thans bestreden beslissing werd de motivering immers aangepast.

Het determinerende motief van de thans bestreden beslissing is gelegen in verzoekers veroordeling wegens informaticafraude door de correctionele rechtbank te Brussel op 11 januari 2017. In de bestreden beslissing wordt er belang aan gehecht dat de bewezen verklaarde feiten door de strafrechter werden beoordeeld als “*zeer ernstig, aanzienlijk, zeer schadelijk en oneerlijk*” en een ernstige aantasting inhielden van de veiligheid van het elektronische betaalsysteem en de economische activiteit in het algemeen. Bovendien bleek dat verzoeker zijn rol in organisatie bleef ontkennen. De verwijzing naar het aanhoudingsmandaat door de Franse autoriteiten op 14 maart 2019 op verdenking van feiten, gepleegd tussen 24 oktober 2013 en 20 maart 2014 waarop een maximale gevangenisstraf staat van tien jaar, geldt slechts ter bevestiging van deze vaststelling. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker wordt verdacht van feiten van deelname aan een criminele organisatie, oplichting en vervalsing van betaalmiddelen. Het Europees aanhoudingsmandaat wordt aldus bijkomend in beschouwing genomen om vast te stellen dat uit verzoekers persoonlijke gedrag een ernstig gebrek aan normbesef blijkt, een immorele en oneerlijk ingesteldheid, en “*van een manifeste afwezigheid van eerbied voor de sociale morele een criminele ingesteldheid*” (*sic*) waardoor het niet uit te sluiten valt dat verzoeker een dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Op grond hiervan wordt besloten dat verzoekers persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Waar verzoeker aanvoert dat er, wat betreft het Europees aanhoudingsmandaat, geen elementen voorliggen waaruit zijn schuld blijkt, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing in hoofdzaak is gemotiveerd op grond van het vonnis van de correctionele rechtbank waarbij de feiten bewezen werden verklaard. Het Europees aanhoudingsmandaat met betrekking tot de feiten in Frankrijk van 2013 en 2014 geldt slechts ter bevestiging van hetgeen reeds werd vastgesteld door het vonnis van de correctionele rechtbank. Daarenboven beperkt verzoeker zich tot algemene beweringen. Verzoeker toont niet aan dat in de bestreden beslissing nagelaten werd met zekere elementen rekening te houden of dat deze zou berusten op een verkeerde voorstelling van de feiten.

De verwerende partij heeft op grond van deze elementen niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat er een risico is dat verzoeker zijn gedrag in de toekomst zal verder zetten (*cf.* HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau.*, nr 27; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30). De Raad merkt ook op dat de bestreden beslissing zich ook niet heeft beperkt tot het louter verwijzen naar een eerdere veroordeling, maar aan de hand van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten vaststelt dat deze bijzonder ernstig zijn en werden gekwalificeerd als zeer ernstig en schadelijke en een ernstige aantasting inhielden van de veiligheid van het elektronisch betalingssysteem en de economische activiteit in het algemeen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij bewijzen van tewerkstelling, een huurcontract, deelnamecertificaten van taalcursussen, een attest van inburgering, etc. neergelegde, werden deze stukken wel degelijk beoordeeld in de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat het feit dat hij bepaalde inspanningen heeft geleverd om zich te integreren, het oordeel met betrekking tot het gevaar voor de samenleving kennelijk onredelijk zou maken. Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.2.2. In het tweede onderdeel voert verzoeker aan dat artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in België, het bestaan van banden met zijn land van herkomst of het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, zijn leeftijd en de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Verzoeker voert aan dat zijn belangen onvoldoende in overweging werden genomen, gelet op zijn langdurig verblijf in België en zijn gezin met vier minderjarige kinderen.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de integratie-elementen in België dat deze niet opwegen tegen het gevaar voor de openbare orde en de ernst van de gepleegde misdrijven. Naar aanleiding van het eerste onderdeel werd *supra* reeds vastgesteld dat deze afweging niet kennelijk onredelijk is. Waar verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven, motiveert de bestreden beslissing dat uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker verklaarde een alleenstaande man zonder kinderen te zijn die geen familieleden in België of in het land van herkomst heeft. Verzoeker beweert in het middel het tegendeel, doch brengt geen enkel gegeven aan ter ondersteuning. De bestreden beslissing besluit dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zijn ouders en zus in Benin

City woonden en drie neven in Engeland wonen. Bijgevolg wordt besloten dat er zich in België geen gezins- of familielevens afspeelt dat als beschermenswaardig in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd. Naar aanleiding van de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers verklaarde vrees voor vervolging als homoseksueel in Nigeria niet langer geloofwaardig was en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Nigeria.

Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.
Het tweede onderdeel is ongegrond.

2.2.3. In het derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker verwijst hierbij echter slechts op algemene wijze naar hetgeen hij hoger reeds heeft uiteengezet in het eerste en tweede onderdeel.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT